

Rom 15, 18-19

18 og 19: For jeg våger ikke å snakke om noe annet enn det som Kristus har virket ved meg i ord og i gjerning, for å føre hedningene til lydighet, i kraftige tegn og under, i Guds Ånds kraft, slik at jeg fra Jerusalem og rundt om like til Illyria fullt ut har forkynt Kristi evangelium.

Paulus sier mao.: Når jeg taler om den ros i dette som hører Guds rike til, og skildrer mitt arbeid og min tjeneste, våger jeg ikke å tale om noe annet enn det Kristus har virket gjennom meg. Jeg vil bare fortelle om det som Kristus virkelig har latt skje gjennom meg "i ord og i gjerning" ... for å føre hedningene til lydighet. Når det tales om hedningenes "lydighet", så går ikke det på vår menneskelige lydighet, men på den lydighet mot (annammelsen av) evangeliet, som evangeliet selv virker i gjenfødselen. Dvs. at hedningene åpner seg for/tar imot evangeliet, "gir seg inn under Guds rettferdighet" (kap. 10: 3), blir omvendt og tror på Kristus. For det er dette evangeliet egentlig har som mål og lærer (konf. kap. 1: 5 og 10: 16 og utleggelsen av disse).

Siden følger også, men vel og merke som en frukt av at evangeliet har inntatt hjertet, det lydige sinn som vil høre Herrens røst i alt, så det blir Kristus som får regjere over sitt folk. Slik forklarer apostelen hvordan Kristus har virket gjennom ham. Legg merke til at det var Kristus som virket det! Men Paulus hadde vært et redskap i hans hånd. Troen er et Guds verk som verken må tilskrives den som preker eller den som hører, men bare Kristus som gjennom sin Ånd åpner hjertet og føder troen. Motstå sannheten, det er det eneste vi kan. Men å skape det gode, det er bare et Guds verk. Så langt om den personen tjenesten skjedde gjennom.

Så går han over til å skildre hvordan og med hvilke midler Kristus virket gjennom ham. Han sier: "i ord og i gjerning, for å føre hedningene til lydighet", i kraftige tegn og under, i Guds Ånds kraft. Først nevner han "i ord og i gjerning", dvs. ved å forkynde evangeliet og gjennom alle slags kjærlighetsgjerninger (se v. 25, 26, 2Kor kap. 8 og 9 m. fl.), som også virket med til at sjeler kom under evangeliets hørrelse. Og selve underne taler han her særskilt om med ordene: "i kraftige tegn og under" (sv: Genom teckens och unders kraft). Her siktes til alle de under som apostelen gjorde (Apg 14: 3, 19: 11-12) som igjen stadfestet forkynnelsen av evangeliet, trakk de ufrelste til apostelens forkynnelse, gjorde dem oppmerksomme overfor budskapet og styrket de troende. - "I Guds Ånds kraft". Dette taler uten tvil om Åndens kraft og arbeide på dem som hørte. Den ikke bare åpnet hjertene deres for Ordet, men også både understreket og stadfestet det hos dem med himmelsk kraft og gaver (Mark 16: 17-18, Apg 2: 4, 10: 44-46 m. fl.). Slike midler og virkemåter var det Kristus brukte gjennom apostelen. Deretter taler han også om frukten og omfanget av sin virksomhet, når han sier:

slik at jeg fra Jerusalem og rundt om like til Illyria fullt ut har forkynt Kristi evangelium. Hvor mye som ligger i uttrykket "rundt om" kan en ikke bestemt si, bortsett fra at apostelen tydeligvis også har vært i land som ikke er omtalt i Apostlenes gjerninger (f. eks. Arabia, Gal 1: 17). Men vi kjenner det arbeidsfeltet han med sikkerhet har hatt, som her bare antydes med sine endepunkter: "fra Jerusalem like til Illyria". Vi vet at Paulus forkynte Kristi evangelium blant hedningene i så vidstrakte land som Syria, Lilleasia, Grekenland og Makedonia. Det leser vi om i Apostelgjerningene fra det niende til det siste kapitlet. Vi vet også at der har han forkynt evangeliet over alt (så mye som var nødvendig for dets første utbredelse), slik at han i v. 23 kan si at han "ikke lenger har noe sted å tjene i disse områdene". Det vil si at det ikke lenger er noe sted hvor de ikke har hørt evangeliet. Men når vi vet alt dette, og tenker nærmere over det, blir en stående i undring over storheten av det Guds verk som ble utført på jorden gjennom denne apostelen.

Og alt dette kaller han for nåde (v. 15, 1: 5, 1Kor 15: 10). Men hvor usigelig stor blir ikke da denne nåden, når vi tenker litt på hvordan Gud har arbeidet gjennom denne apostelen. Når vi f. eks. husker at den samme Paulus som her kan si at han har "fullgjort förkunnandet av Kristi evangelium" i alle disse landene, han hadde tidligere vært en av de største fiendene av Kristus og hans folk. Han hadde vært "en spotter, en forfølger og en voldsmann" (1Tim 1: 13) som hadde sett det som sin oppgave å "utrydde" den troen han senere selv fikk oppleve (Gal 1: 23), "plage menighetene" og pine og drepe Jesu venner. En skulle jo tro at med en slik forskrekkelig blodskyld måtte han være så stor en synder for Gud at Herren bare ville kaste ham i helvete, og slett ikke noen gang kunne bruke ham i sin tjeneste. Men nei, Paulus skulle nok komme til den dype erkjennelsen at han var den "største av alle syndere" (1Tim 1: 15), og "ikke verd å kalles apostel" (1Kor 15: 9). Men mot slutten av sitt liv skulle han også med all grunn komme til å vitne om at "jeg har arbeidet enda mer enn dem alle, dog ikke jeg, men Guds nåde som er med meg" (1Kor 15: 10). Her stadfester apostelen selv det han sier i Rom 5: 20 "varest synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer".

Ja, slik er Guds store og uforskyldte nåde! Paulus vitner selv: "Men jeg fikk miskunn fordi jeg var uvitende og gjorde det i vantro" (1Tim 1: 13). Den største forfølgeren blir den største apostelen. En uverdigg tolder blir den første evangelisten; Matteus (Luk 5: 27, konf. Mat 9: 9). En beryktet synderinne får bli den første som fikk møte og vitne om at Jesu var stått opp fra de døde (Joh 20: 18). Den disippel som hadde falt dypest, som hadde totalt fornektet sin Herre, får på den store pinsedagen være den første apostel som stod opp og forkynte, og det med en kraft som vekket tre tusen sjeler (Apg 2). Slik går Herren fram for totalt å utslette vår rotfestede innbilning om at vi på en eller annen måte skal kunne fortjene nåden. For gjennom så sterke eksempler å vise at Guds nåde er utelukkende nåde, en fullstendig uforskyldt og ufortjent nåde. - Men når så denne nåde var gitt Paulus, at han skulle være "hedningenes apostel" (Rom 11: 13), så har han også trofast vært lydige mot dette kallet, og særlig vært opptatt med å forkynde for hedningene. Det taler han så videre om: